

DIVERSITEIT KOMT NIET ZOMAAR

Dat er op de onze arbeidsmarkt te weinig diversiteit is, los je niet op door de deur open te zetten voor buitenlandse universiteiten, zegt **NAIMA CHARKAOU**. De toekomstige Vlaamse minister van Werk zou beter rekening houden met de allochtonen die hier nu al zijn.

Na de lectruur van het Oeso-rapport Migration Outlook 2009 was minister van Asiel en Migratie Annemie Turtelboom enkele dagen geleden even van haar melk. Het Oeso-rapport leert dat de kloof tussen zogenaamde allochtonen en autochtonen bijna nergens zo groot is als in ons land. Minister Turtelboom trekt hieruit de les om enkel papieren te geven aan mensen van wie je kunt vermoeden dat ze hier ook een toekomst hebben (lees: migranten met een universitair diploma). Op deze discussie gaan we hier niet in. We willen het liever hebben over een Vlaamse bevoegdheid: de 43.000 niet-EU'ers en genaturaliseerde Belgen die officieel zijn ingeschreven als werkzoekend.

In bijna alle landen treft de economische crisis etnisch-culturele minderheden harder dan de autochtonen. Maar in België zijn ze verhoudingsgewijs nog een stuk slechter af. Onder meer, stelt de Oeso, 'omdat ze concreet minder goed beschermd zijn en omdat ze worden getroffen door een selectief aanstellings- en ontslagbeleid'. De crisis 'annuleert ook de vooruitgang op de arbeidsmarkt die de immigranten de laatste jaren geboekt hadden'. Nochtans zijn het die mensen die nu aan de deur gezet worden, die straks onze welvaart moeten redden. Tegen 2015 zal het aantal personen dat met pensioen gaat groter zijn dan de instroom in de werkende bevolking, een verschijnsel dat vele jaren zal aanhouden. Nu al behoort drie op de vier werkzoekende

den tot een zogenaamde kansengroep (50-plus, arbeidshandicap of allochtone origine). De volgende minister van Werk zal waakzaam moeten zijn om te voorkomen dat de verslechtering van de arbeidsmarkt voor etnisch-culturele minderheden het herstel van de economie in gevaar brengt wanneer de groei weer inzet. De aftredende minister van

Die mensen die nu aan de deur gezet worden, moeten straks onze welvaart redden

van het activeringsbeleid, een streng maar rechtvaardig verhaal van rechten en plichten. Werkgevers hing men veel spreekwoordelijke wortels voor. Financiële impulsen tot 10.000 euro ontvingen bedrijven om zichzelf open te stellen voor diversiteit en de drempels in hun aanwervingsbeleid op te ruimen (diversiteitsplannen). Vakbonden, werkgeverskoepels en economische sectoren konden putten uit een legertje aan consulenten en een pak middelen om bedrijven hierbij te ondersteunen. Een echt succesverhaal werd het niet: nog steeds voert de overgrote meerderheid van de bedrijven geen diversiteitsbeleid.

De nota-Peeters vermeldt gelukkig — net als het Pact

2020 — alvast evenredige arbeidsdeelname van minderheden als belangrijke doelstelling. De voorbeeldfunctie van de overheid wordt terecht versterkt. Maar welke middelen zal men inzetten voor de privésector? Een duurzame investering in diversiteit en gelijke kansen op de arbeidsmarkt is geen overbodige luxe, al wordt dat in tijden van budgettaire krapte jammer genoeg door sommigen wel zo gezien.

Het antwoord kan wel eens eenvoudiger zijn dan velen denken. En neen, dan spreken we niet meteen over quota. Verplicht een diversiteitsbeleid voor alle grote en middelgrote bedrijven en organisaties die overheidsopdrachten uitvoeren of die het gros van hun werkingmiddelen als subsidies van de belastingbetaler ontvangen. Stimuleer bovendien bedrijven die overheidsopdrachten uitvoeren, effectief via bestekken en contracten tot het professionaliseren van hun personeelsbeleid. Dit is net zo min een vorm van betutteling of dirigisme als het verstrekken van opleidingen op de werkplek dat is. Integendeel: het gebruik van sociale clausules is een efficiënt gebruik van overheidsmiddelen. In vele Europese landen zijn dergelijke clausules sterk ingeburgerd. Per slot van rekening gaat het om het geld van de belastingbetaler. Veel geld: alleen al de lokale besturen kopen jaarlijks voor meer dan 33 miljard euro aan goederen, diensten en werken. In tijden van crisis mag belastinggeld gerust wat opbrengen. Ook op sociaal vlak.

Naima Charkaoui is directeur van het Minderhedenforum.